Ч. 148. Середа 19 (6) липня 1911. Рік XXI.

**Виходить у Львові** що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

**Передплата у Львові** в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*Перший день нової палати послів. — Уконституоване палати. — Союз українських послів.— Ревізия болгарскої конституциї. — Справа марокканьска.*

Вчера зібрала ся палата послів на перше засїдане. Посли явили ся в комплєтї, ґалєриї і льожі переповнені. В льожи призначеній для членів палати панів, видко бувшого президента палати послів п. Патая, ческого маршалка Льобковіча і многих членів палати панів. Кілька мінут по 11 години увійшов до салї засїдань президент міністрів барон Ґавч з прочими членами правительства. Богато послів привитало появу Ґавча оплесками. Бар. Ґавч повідомив зібраних про скликане парляменту і запросив найстаршого віком посла, бар. Віктора Фукса (христ. сусп.) до обнятя провізоричного проводу. Пос. Фукс, обіймаючи провід, зложив наперед посольске приречене, відтак ствердив комплєт і заявив, що отвирає засїдане. В своїй промові звернув ся пос. Фукс щирими словами до всїх послів без ріжницї партий з зазивом, щоби всї посли дїльностию своєю сповнили надії, які народи покладають на парлямент. Він, як 33-лїтний посол без перерви, пережив вже не один парлямент і знає, що без згоди і спокою нема працї в парляментї. На закінчене піднїс пос. Фукс оклик в честь Цїсаря, а палата повторила его трикратно.

Відтак покликав предсїдатель Фукс сїмох наймолодших послів на секретарів, з поміж Поляків п. Галлєра, а з поміж Українцїв посла Лукашевича. Секретарі відчитували формулу посольскої присяги з черги у всїх признаних краєвих мовах, а посли викликувані поіменно складали приречене в своїй рідній мові, президент заявив, що п. Левенштайн зложив мандат з Дрогобича, а пос. Дашиньский зрік ся мандату з 44 округа (краків. повіт.). Дальше повідомив пос. Фукс, що нинї (ві второк) виголосить Монарх престольну промову в цїсарскім бурґу на отворене парляменту, а в середу о 11 год. відбуде ся звичайне засїдане палати послів.

Найблизшою задачию нової палати є очивидно єї уконституоване. Предсїдатель із старшини бар. Фукс запросив на нинї по полудни провідників клюбів на нараду. На тім засїданю буде обговорена справа президиї. Президентом буде рішучо пос. др. Сильвестер, член нїмецкого национального союза, за котрим будуть голосувати всї сторонництва з виїмком Чехів і полудневих Славян, котрі віддадуть білі картки. Також буде обговорена справа віцепрезидентів. Є намір голосувати на 7 віцепрезидентів від разу, аби в той спосіб скорше покінчити вибір.

Конференция провідників клюбів займе ся також уконституованем комісий. З огляду на відмінні відношеня сил і сторонництв в палатї треба буде уложити новий ключ для роздїлу комісийних мандатів, крім того Нїмцї предкладають, аби число членів, комісий було обмежене, позаяк показало ся, що надто численні комісиї не можуть живо працювати.

Вчера відбуло ся також перше засїдане палати панів. По промові президента кн. Віндішґреца, палата вибрала три постійні комісиї. Слїдуюче засїдане відбуде ся в середу о год. 1 з полудня.

Вчера перед полуднем відбуло ся спільне засїдане українських послів з Галичини і Буковини в справі основаня спільної орґанізациї. З приводу становища українських радикальних послів до основаня одноцїльного клюбу не прийшло. Зате утворено провізоричний вільний союз трех клюбів, укр. національно-демократичного, радикального і буковиньского, з тим, що рішеня приймають ся більшостию двох третин голосів. Головою союза вибраний др. Кость Левицкий, містоголовами пп.: Василько, др. Окуневский і др. Лагодиньский, секретарем др. Евген Левицкий.

В другій болгарскій столици, Тирнові, радить тепер болгарский народний з'їзд над ревізиєю конституциї. Мимо опору досить численної опозициї, наради поступають успішно наперед.

Арт. XVII. конституциї о тайних догово-

---

## Стріл.

(З ческого — Божени Свободової).

(Дальше).

Рано прийшов побережник Коляр, маленький, жилавий чоловічок з так широкими плечами, що міг би ними двигати столїтні дуби, рудий, з кучерявою бородою, з рябим лицем і фальшивими, блїдими очима. Бувший лїсовий злодій, котрого лиш длятого взяли до служби, аби зробити его нешкідним. Вид его лиця безнастанно зміняв ся і зраджував якусь потайну хитрість.

Злобно усьміхаючи ся, відозвав ся до лїсничого:

— Паничу, стара Новачка в Збожи купила за дві шістки дріжджий. Видко старому мусить бути дуже зле. Инакше они в цїлім житю не потребували би тілько дріжджий.

— А щож єму стало ся? — спитав лїсничий змішаний.

Новак був звістним лїсним злодієм.

— Не знаю. Я нїчого не кажу. Але коли потребує лїсовий злодій дріжджий? Лише на рану — відповів рудий.

Мартин пійшов відвідати свого товариша.

— Я убив чоловіка і той чоловік умирає. То старий Новак із Збожа. Скажи менї, длячого я то зробив? Я цїлу ніч думав о тім. Скажи менї, длячого?

— Ти дурак — відповів товариш — мусиш удавати веселого, аби нїхто не помітив нїчого. По полудни поїдемо до Збожа, зайдемо до гостинницї, порозмовляємо, випємо, дізнаємо ся, як поводить ся Новакови і нїкому, анї на гадку не прийде підозрівати тебе, особливо коли побачать, що ти відважив ся зайти в село.

Мартин пійшов.

Але цїлу дорогу не переставав притишеним голосом нарікати:

— Скажи менї лиш, длячого в менї розвинула ся охота, ба жадоба убити Фляндеру? Оно перемінило ся у мене в пристрасть і я складав єї як капітал, крейцар до крейцаря. Я мусїв стрілятн, не міг оперти ся тій пристрасти, а тепер болить мене то. Я хотів би всьо то зрозуміти.

Лїсничий Ернест відповів:

— Не розумію, длячого ти такий дурний. Якаж ріжниця є між лїсовим злодієм а оленем. Менї ще скорше було би жаль оленя як такого злодія. Олень то король лїса, а злодій що? Простий опришок. — Ми мали в нашім ревірі цїлу родину лїсових злодіїв. Мешкала в напів розвалених хатах і нїхто не міг єї нїколи на учинку прихопити. В судї значили они більше як побережники.

Судия говорив до них: — Сїдайте, пане Янский! Побережник може стояти!

Не було виходу, ми покликали жандармів, окружили дім, з Янского нїгде нї слїду. Ми стояли там до рана. Над раном зсунула ся якась стать по драбинї на долину.

Я вистрілив. Янский не видав з себе голосу і утік в лїс.

Ми наставили на него в лїсї лапку як на зайця. Вкінци найшли его коло ставу, лежав там простягнений як пострілений звір. Подужав вскорі і его засадили на два місяцї; вернув і на ново розпочала ся та сама комедия.

Ми постановили собі всякими можливими средствами відучити его від того ремесла.

І він нагле пропав без вісти!

Побережники говорили кождому, що Янского нема нї на земли, нї у водї, нї у воздусї. При тім злобно усьміхали ся.

Єго жінка мала малого пса, гончу собаку найлїпшого рода; шукала з ним день і ніч за чоловіком і нїгде его не найшла.

Вкінци прийшли на край лїса і там найшли спалені кости. Пес задержав ся і не рушав ся з місця.

Янского не було нї на земли, нї у водї, нї у воздусї, а пес таки его найшов.

Очивидно, що може тобі доказати пес?

А ти не бій ся; пострілив лиса і нїхто не зможе тобі нїчого доказати.

Настрій Мартина не поправив ся від того оповіданя. Цїле его єство було переповнене відразою до чоловіка, що убив другого.

— Чоловік то зьвір — промовив крізь зуби — чистий зьвір!

рах, принято остаточно мимо завзятої опозициї. Він звучить: „Цар є представителем держави у всїх єї відносинах з другими державами. Правительство веде переговори і заключає договори, котрі затверджує цар. З них подають ся до відомости народному зборови (парляментови) тільки ті, при котрих нарушенє тайни не може пошкодити інтересам і безпеченьству держави. Зате торговельні договори, договори з заключенєм мира і всі инші, що спричиняють видатки правительства або обмежають горожаньскі права підданих, стають правосильні тільки по принятю їх народним збором“. Сей закон, переведений против завзятої опозициї, можна назвати значною побідою царя Фердинанда. Крім сеї, віднїс цар ще одну побіду над парляментом, побіду, що виходить на користь мілітарним стремлїням болгарского правительства. Именно демократична партия разом з правительством виробила свого часу велику проґраму праць для народного збору. М. и. була там також точка о зміні постанов що до войскових судів. Зміна полягала на тім, що войскові суди в часї мира мали судити лише провини з обсягу войскової дисципліни, а всї инші делікти войскових підлягали би цивільним судам. Ся редакция під сильним впливом міністра війни, перемінилась в отсю: „Народний збір має виробити спецїяльний закон, що установить, які провини войскових належать під воєнний суд а які під загально-цивільний“. Иншими словами: всьо має лишити ся по старому.

Народний збір приняв також арт. XIX. з постановами на випадок неприсутности царя і арт. XXIV. про наслїдство на царскім престолї.

В справі нїмецко-французских непорозумінь переговори ведуть ся безвпинно і протягом тиждня повинні бути доведені до кінця. Німеччина зрікає ся всяких териториялних компензат в Марокку і задержує собі лише свій економічний вплив, зн. експльоатацию полоси за Аґадіром, званої Сус. Зате Франция має зобовязати ся не робити Німеччинї перешкод на границї між Камеруном а француским кольоніями в Конґо. Границя ся ще і доси не є усталена. Німеччина, як тепер виявляє ся, не домагала ся ревізиї альжезіраского договору, але була невдоволена, що з сего договору не мала ніяких економічних користий. Лише на них Німеччинї залежить, а суверенности марокканьского султана ані мандату Франциї удержувати в Марокку порядок Німеччина не порушала і не порушує.

# Новинки.

**Львів, 18 липня 1911.**

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував старшого радника рахункового в дирекциї почт у Львові Івана Андрашка, директором рахунковим. — Пан Мінїстер справ внутрішних іменував ревідента рахункового Клеофаса Заґурского, радником рахунковим в департаменті рахунковім Намістництва у Львові.

— **Нова ґімназия в Самборі.** В буджет на 1911 рік вставлено було 28.000 К яко видаток на нові ґімназиї взглядно філїї ґімн. в Галичинї. Сю квоту вужитковано в той спосіб, що розпорядженєм Міністерства просьвіти з дня 5 липня сего року заложено польску філїю ґімназиї в Самборі, котра війде в жите по фериях і буде мати відразу всї 8 кляс.

— **Іспит зрілости** в II ґімназиї в Чернівцях здало перед фериями 29 Русинів. 11 Русинів буде здавати іспит по фериях.

— **Вступний іспит** до I кл. руских ґімназий. Перед фериями здало вступний іспит до ґімназиї у Вижници 94 учеників, в тім 14 жидів і 1 угорский Русин (син селянина), до ґімназиї в Рогатині 204 учеників, до ґімназиї в Яворові 75 учеників, до обох ґімназий у Львові около 130 учеників.

— **Сіль не подорожіє.** В послїдних днях розійшла ся чутка, незнати ким розсївана, немов би з днем 15 липня с. р. мало наступити підвисшенє цїни соли до 30 сотиків за 1 топку вареної, взглядно за 1 кільоґрам камінної соли. Однакож з компетентного жерела доносять, що та чутка не має найменшої основи а цїна соли остає надальше як до сего часу та сама, то є 20 сотиків за топку вареної взглядно 1 кільоґрам камінної соли.

— **Артистичні прогульки муж. хору** зі Львова по містах Галичини задумує уладжувати др. Мих. Волошин, діріґент „Львів. Бояна“ на дохід „Рідної Школи“. Зголошеня місцевих комітетів приймає др. Волошин до дня 28 с. м. на свою адресу у Львові, ул. Замойского 9.

— **О вихованє молодежи.** Черновецке українське громадянство, печаливе о морально-народне вихованє молодежи, завязало комітет, що заняв ся орґанїзациєю „дїточих вакацийних дружин“. Орґанїзаторам ходить о те, щоби прогульками і забавами на сьвіжім воздусї під доглядом фахових учителїв і учительок, скріплювати здоровлє дїтвори і відірвати єї у вільний час від великоміского, новного всїляких небезпечностий житя. Кромі того учити ся будуть дїти історії рідного краю і патриотичних пісень.

Львівский дописуватель київскої „Ради“ показує на успіхи национального виховання дітий з закордонної України в галицких українських школах, ставляючи як примір двоє дівчат, що учили ся в перемискім дівочім інститутї і двох хлопців, з яких оден побирав науку в приватній українській ґімназиї в Рогатинї, а другий в львівскій ґімназиї.

— **З руского театру.** Панї Фільомена Лопатиньска, по відбутім сезонї в нашім народнім театрі, взяла довшу відпустку в цїли поратованя

---

Наближали ся до села.

На деревах красували ся молоді пучки. І дерева, немов би не могли надивити ся на свою красу, приглядали ся собі ще в зеленій воді ріки, по котрій плавали стадами радуючі ся весною качки.

Десь на горах кричали і сьміяли ся дїти при забаві.

А ту молоду, мягку весняну тишину прорізували острі, відорвані, не за голосні але прикрі звуки дзвінка.

— Дзвонять помершому! — скрикнув налякано лїсничий Мартин, захитавши ся і мимохіть скулившись, немов би бояв ся, що якась зла филя перепливе понад ним.

Але давінок лунав безнастанно, немов би хто ударяв великим цьвяхом по бочці а перед Мартином виринув знов спомин єго вчерашного сну.

Незвістний мерлець і дурноватий Юрко гойдали ся на єго серци і кличуть та кличуть зломаним, неприємним голосом:

— Бім, бам, бім, бам!

Лїсничий Ернест ганьбив Мартина і закінчив словами: — Тепер мусиш бути веселий, аби в гостинници нїхто не помітив нічого!

В селї перед гостинницею стрітили рудого. Він усьміхнув ся злобно, безлично і довірочно і так зморщив своє рябе лице, що оно видало ся ще меншим, примкнув трохи одно око, перекривив правий кут свого рота і сказав вимахуючи пальцем Мартинови перед носом:

— Паничу, то не старому Новикови дзвонять, то померла лиш Гата Лятальова.

Який глум, яка насьмішка і яке чувство переваги лежали в тих словах! Кілько з минувшости рудого виявило ся тепер. Обережне, небезпечне, нї на хвилю не спокійне житє лїсового злодія, що кождого дня побіджує і з дня на день кпить собі з своїх ворогів.

— Що мене обходить, хто умер, я не знаю тої жінки — відповів різко лїсничий і війшов до гостинницї. Велїв собі принести дві склянки і пив з обох річночасно. Одній малій дитинї дав десятака.

Відтак захотів співати.

Співали з товаришем пісні на два голоси.

До комнати увійшов і рудий побережник та сїв собі, вдоволений з себе на лавку коло дверий.

Лїсничий Мартин велїв єму дати горівки, кілько схотів.

Побережник пив поволи, смакуючи.

Господар перейшов через комнату і сїв коло побережника; не сьмів сїдати коло панів.

— Що чувати з Новаком — спитав побережника господар якимсь таким сумним голосом, що в Мартинї, котрий сидїв недалеко при столї, аж кров застила.

Він затремтів і нервово відсунув склянку від себе.

Господар відповів:

— Був сьвященик у него, але може ще якось вилиже ся.

Мартин знов посумнів. Він чув, що перше було єму лекше на серци, немовби стара Гата Лятальова відвела від Новака смерть і немовби той в нагороду за се простив єму. Немов би длятого, що Гата умерла, можна було сказати, що він взагалі не мав нїякого наміру стріляти на Фляндеру і немов би длятого не зробив він нїякому чоловікови кривди. І той острий біль, який гнав єго до того села, супроводив єго у всї слїдуючі днї і все будив єго із сну тим самим покликом: „Ти убив чоловіка!“

Товариш міг єму оповідати тілько всїляких історий о лїсових злодіях, котрих поубивано кольбами і попалено, кілько хотів, они не давали єму нїякої розради.

III.

Минули три тяжкі тиждні. Мартин незвичайно терпів. Рудий побережник уперто мовчав. Вправдї нераз єго погляд зраджував, немов би він мав намір оповідати дальше о тій події, але по хвили надумував ся инакше і мовчав дальше.

— Ви хотїли менї що сказати? — питав Мартин слабим голосом.

— Я? Нї! Що я бідний побережник мав би паничеви оповідати? — відповідав хитро з удаваним зачудованєм.

Мартин пійшов сам до Збожа.

Війшов до гостинницї і поздоровив.

Б кутї сидїв один гість, що на поздоровленє не відповів.

Мартин поглянув уважнїйше і побачив в кутї подужавшого старого Новака.

Мартин почув, як в тій хвили мов в гору ріс, як клїщі неспокою і пригнобленя, що єго сковували, подали ся і звільнїли. І свобідний, гордий, рознузданий і властилюбивий чоловік знов виявив ся з него.

— Чому не відповідаєте? — крикнув на Новака. Він любував ся своїм повним, свобідним голосом.

Він не убив чоловіка. Не потребував нїчого зміняти в своїм житю.

Новак відповів зимно:

— Ви знаєте дуже добре, чому я вам не дякую!

Лїсничий спробовав крутити:

— Нїчого не знаю! Я вам нїчо не зробив!

— Я мусїв дуже довго лежати — відповів Новак — нинї я перший раз в гостинници. Нога вже нїколи не буде здорова. Такий як я не іде до шпиталю і докторів. Ви розторощили менї кість, до смерти вже лишу ся калїкою. І длячого? Що бідний хотїв подїлити ся з богачем. Атже я не менше люблю лїс як ви!

Він встав і перейшов через комнату до дверий. Завязану ногу волїк за собою. Виходячи ще додав:

— Не можу бути з вами під одною кришию. Я не міг би за себе ручити. Здаєть ся, що ми ще колись почислимо ся. Ви не повинні були на мене стріляти! Не повинні були робити менї такої кривди!

Сказавши то вийшов.

(Конець буде).

підкопаного утяжливою театральною вандрівкою здоровля і виїхала за лікарскою порадою до Карльсбаду. Пані Лопатиньска двигала цілий рік весь оперовий репертуар в головних партиях і тілько завдяки єї участи могли бути виставлені на нашій сцені такі опери, як „Онєгін“, „Бетерфляй“, „Травіята“ та „Роксоляна“.

— **Вислїджене виновників.** Як свого часу ми доносили, в Мисловицях застрілено начальника банку і зрабовано з каси 9000 марок. Виновники утїкли і довший час пропали без слїду. Аж в марті с. р. одного з них, Суховольского, зловлено в Америцї, другий Гарбачук перебуває в Битомі, а третого, Радоля, зловлено в Красноярску, де вже допустив ся двох убийств. Стверджено також, що Радоль допустив ся в Америцї кількох рабункових нападів на поїзди.

— **Про обмежене сьвят** оголошує „*Osservatore Romano*“ датоване з 2 с. м. папске „Motu proprio“. Сказано там між иншим таке: „Змінені відносини часу і суспільности наказують зміну норм в справі обходженя сьвят, бо швидкість і вигода нинїшних подорожий позволяють дістати ся скоро до краю, де сьвята не є так численні. Крім того показує ся, що при збільшенім торговельнім руху і швидшім полагоджуваню інтересів при численних сьвятах спричинюють ся спізненя і шкоди. Вкінци житєва дорожнеча не позволяє робітникам переривати часто працю. З тих причин сьв. Отець постановив число сьвят зменшити і сьвяточні приписи обмежити на неділю, Рїздво, Новий Рік, Трох Королїв, Вознесенє, Благовіщенє, Успенiє, СС. Петра і Павла і Всїх Сьвятих. Сьвята краєвих патронів можуть бути перенесені на неділю“. Вкінци папа взиває всїх епископів, щоб заявили ся, коли думають, що котресь знесене сьвято повинно задержати ся в їх диецезиї. Наслїдком тих заряджень Ватикану відпадуть отсї сьвята: Мариї Громничної (2 лютого), друге сьвято Великодня, другий день Зелених сьвят, Боже тїло, Рождество Пр. Бог. (8 вересня), другий день Різдва і сьв. Стефана (26 грудня).

Тому, що папский декрет яко головний мотив знесеня сьвят подає конкуренцию з протестантскими державами, не від річи буде зазначити, що коли в Австриї обходить ся 14 сьвят, то в Росиї аж 24, в Анґлії 10 (разом з національними торжествами), в Німеччині 8, в Сполучених Державах 8, у Франциї 7, в Бельґії 7, в Швайцариї 4. Послїдне „motu proprio“ се перший декрет Пія X., що попирає цивілїзацийний похід людства. Сьвята повстали з ходом столїть. В перших початках церкви крім неділь були лише: Різдво, Великдень, Зелені сьвята. Під конець середних віків було тих сьвят вже за богато і в 1525 р. папа зменшив їх число. Дальша редукция сьвяточних днїв наступила за Климентия XIV. в другій половині XVIII. столїтя. І тоді вплинули на се економічні мотиви. В Австриї послїдне папске розпорядженє не скорше буде обовязувати, доки в тій справі не заберуть голосу епископи, а в духовних кругах зачувати, що в Галичині взагалї не великі наступлять зміни. Вкінци зазначити треба, що в Австриї є приписи державних законів (прим. промислового, процесового і т. д.), котрі приказують опроводити сьвята, отже коли „motu proprio“ має війти в практичне житє, закони ті мусять бути змінені.

— **З зелїзниці.** Щоби запобігти більшим спізненям при доставі пакунків через перевезенє до иншої стациї або заміну, поручає ся усильно подорожуючій публицї заподавати на всякого рода пакунках подорожних (пакунки, посилки поспішні і звичайні) назву стациї призначеня а також назвиско, стан, місцевість і мешканє відбираючого (властителя).

Найвідповіднїйшим було би означувати се на пакунку взглядно на опакованю тогож або на карточцї уміщеній на цїлій поверхни пакунку.

При кошиках, мішках, звоях, торбах вказаним єсть такі заподаня написати на табличках з дерева, шкіри або картону, до пакунку міцно прикріплених.

Се зарядженє улекшить і приспішить перевіз пакунків в порядку і дає найпевнїйшу запоруку скорої достави замінених, перевезених поза стацию призначедня або поміщених пакункіз з причини бракуючого або недокладного окартованя із сторони стациї надаючої що при скорій експедициї а особливо в часї сезонів легко лучити ся може.

Пожаданим також єсть усуненє з пакунків по мисли постанов §. 31 реґуляміну руху перед наданєм старих окартковань або инших давнїйших знаків, котрі можна би уважати яко сьвіже окартковане зі сторони зелїзницї.

— З днем 25 липня с. р. отвирає ся на шляху Ярослав-Сокаль поміж стациями Любачів і Башнх пристанок „Башня долїшна“ для руху особового і пакункового. Продаж білєтів буде відбувати ся в пристанку. Пакунки буде приниимати керманич поїзду за оплатою в місци призначеня. По пакунки надані до сего пристанку треба зголосити ся сейчас по приїздї поїзду до керманича поїзду.

## Телеґрами.

**Будапешт** 18 липня. На вчерашнім тайнім засїданю угорского сойму прийшло до крикливої бучі. Пос. Бенезек виступив остро против бесїди пос. Коломана Тиси, виголошеній на оногдашних зборах, де мав сказати, що поведенє опосициї треба приймати з тихою погордою. Члени партиї Юшта і Кошута запротестували против тих обидливих слів. На явнім засїданю пос. Тиса оправдував свій виступ і перепросив опозицию.

**Петербург** 18 липня. Вчера розпочали ся міжнародні перегони самоїздами на просторі Петербург-Москва-Петербуг, устроювані войсковими властями. Бере в них участь 16 заграничних самоїздів і 2 самоїзди войскові з санітарної служби.

**Константинополь** 18 липня. Турецкий посол з Цетинія доносить, що Малїсори показують більше готовости до повороту, а й Чорногора, як здає ся, змінила своє поведенє в користь мира.

**Давос** 18 липня. Прибув сюди на довший побут російский мінїстер справ заграничних Сазанов.



# Рух поїздів зелїзничих

**обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.**

**ЗАМІТКА.** Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

### Приходять до Львова

**на головний дворець:**

З Кракова: **2**$^{22}$, 5$^{50}$, 7$^{30}$, **9**, 10$^{15}$, **1**$^{30}$, **2**, 5·48, 7$^{15}$†) **8·25**, 9$^{50}$.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10$^{10}$†), 10$^{30}$.
†) з Красного.

З Черновець: **12**$^{05}$, 5$^{45}$†), 8·05, 10·25*), 2$^{05}$, 5·52, **6**$^{26}$, 9$^{34}$
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.
§) Від $^{18}/_{6}$ до $^{10}/_{9}$ включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

**На Підзамче:**

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

**На Личаків:**

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

### Відходять зі Львова

**з головного двірця:**

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від $^{18}/_{6}$ до $^{10}/_{9}$ включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави руской (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6$^{00}$.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

**З Підзамча:**

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

**З Личакова;**

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЄЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 537).